

Sygn. akt: II Ca 922/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy Okręgowy w szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Karina Marczak

Sędziowie: SO Małgorzata Grzesik (spr.)

SO Tomasz Szaj

Protokolant: st. sek. sąd Dorota Szlachta

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z wniosku A. K. (1)

z udziałem A. K. (2)

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 10 czerwca 2014, sygn. akt II Ns 790/13

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że:

a. w punkcie I podpunkt 3 nadać mu treść: pojazdy: samochód H. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 1993, samochód M. (...) o nr rej.(...), rok produkcji 1996, samochód V. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 1996, motocykl Y. o nr rej. (...), rok produkcji 1995, o łącznej wartości 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych);

b. w punkcie I podpunkt 5 nadać mu treść: 925,209 jednostek uczestnictwa na funduszu Inwestycyjnym (...) (...), prowadzonym przez (...) Towarzystwo (...) S.A. w P., o wartości 31 790,18 zł (trzydzieści jeden tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt złotych osiemnaście groszy);

c. w punkcie II podzielić majątek wspólny w ten sposób, że składniki opisane w punkcie I podpunkcie 1,2 o łącznej wartości 155 000 (sto pięćdziesiąt pięć tysięcy)zł przyznać na wyłączną własność A. K. (1), a składniki opisane w punkcie I podpunkcie 3,4,5, o łącznej wartości 395 002,87 zł (trzysta dziewięćdziesiąt pięć tysięcy dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy) przyznać na wyłączną własność A. K. (2);

d. w punkcie IV tytułem spłaty zasądzić od A. K. (2) na rzecz A. K. (1) kwotę 120 001, 43 zł (sto dwadzieścia tysięcy jeden złoty czterdzieści trzy grosze), płatną do dnia 30 czerwca 2015 roku z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności;

e. w punkcie VI ustalić wartość przedmiotu postępowania na kwotę 550 002, 87 zł (pięćset pięćdziesiąt tysięcy dwa złote osiemdziesiąt siedem groszy);

2. oddalić apelację w pozostałym zakresie;

3. ustalić, iż wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty postępowania apelacyjnego związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt II Ca 922/14

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie wydał postanowienie, w którym:

I. ustalił, że w skład majątku wspólnego A. K. (1) i A. K. (2) wchodzi następujące składniki:

1. nieruchomości gruntowa o obszarze 0,1015 ha, położona w K., przy ul. (...), stanowiąca działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą numer (...), o wartości 140 000 zł (sto czterdzieści tysięcy) ,

2. działka gruntu zabudowana garażem na os. (...) dla której Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą numer (...), o wartości 15 000 zł (piętnaście tysięcy),

3. pojazdy: samochód H. (...), rok produkcji 1993, samochód M. (...), rok produkcji 1996, samochód V. (...), rok produkcji 1996, motocykl Y., rok produkcji 1995, o łącznej wartości 20 000 zł (dwadzieścia tysięcy),

4. kwota 343 212, 69 zł (trzysta czterdzieści trzy tysiące dwieście dwanaście złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy), pochodząca z wypłaty środków z funduszu inwestycyjnego w (...) (...) S.A.,

5. jednostki uczestnictwa na funduszu Inwestycyjnym (...) (...), prowadzonym przez Bank (...) SA, o wartości 50 988,27 zł (pięćdziesiąt tysięcy dziewięćset osiemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia siedem groszy),

II. podzielił majątek wspólny w ten sposób, że składniki opisane w punkcie I podpunkcie 1,2 o łącznej wartości 155 000 (sto pięćdziesiąt pięć tysięcy) zł przyznać na wyłączną własność A. K. (1), a składniki opisane w punkcie I podpunkcie 3,4,5, o łącznej wartości 414 200, 96 zł (czteryście czternaście tysięcy dwieście złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) przyznać na wyłączną własność A. K. (2),

III. umorzył postępowanie odnośnie podziału majątku w zakresie środków pieniężnych na rachunku bankowym w (...) S.A.,

IV. tytułem spłaty zasądził od A. K. (2) na rzecz A. K. (1) kwotę 129 600, 48 zł (sto dwadzieścia dziewięć tysięcy sześćset złotych czterdzieści osiem groszy), płatną w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się postanowienia z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności,

V. nakazał A. K. (2) wydać na rzecz A. K. (1) nieruchomości opisane w pkt I. 1 i 2 postanowienia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia.

Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach.

W dniu 23.11.1996 roku A. K. (1) i A. K. (2) zawarli związek małżeński. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z 13.09.2007 r. w sprawie I RC 2770/06, który uprawomocnił się w dniu 5.10.2007 r. małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód bez orzeczenia o winie. Strony nie zawierały małżeńskich umów majątkowych.

W trakcie trwania związku małżeńskiego strony nabyły na majątek wspólny nieruchomości i pojazdy wskazane w punkcie I, podpunktach 1-3:

Ponadto w trakcie trwania związku małżeńskiego strony gromadziły na funduszu Inwestycyjnym (...) (...), prowadzonym przez Bank (...) SA środki finansowe. Na dzień ustania wspólności majątkowej jednostki uczestnictwa na rachunku prowadzonym na nazwisko A. K. (2) były warte 50 988,27 zł. Po rozwodzie środkami tymi dysponował wyłącznie A. K. (2).

W trakcie trwania związku małżeńskiego strony inwestowały środki pieniężne w (...) Grupie Inwestycyjnej. Umowę o prowadzenie rachunku podpisał A. K. (2), ale A. K. (1) (wówczas K.) była osobą uprawnioną do uzyskiwania informacji o stanie konta. Oboje małżonkowie pojechali w celu zawarcia ww. umowy do W..

A. K. (1) wraz z dziećmi wyprowadziła się od męża w marcu 2004 r. W dniu 15.07.2005 r. A. K. (2) dokonał przelewu środków z tego funduszu inwestycyjnego w kwocie 343 212, 69 zł na swój rachunek bankowy w (...) S.A. W dniu 27.07.2005 r. przelał z tego rachunku kwotę 300 000 zł, a w okresie od 8 do 10.08.2005 r. przelał stamtąd kolejne 50 000 zł i wypłacił gotówką 70 000 zł. Uczestnik nie rozliczył się z wnioskodawczynią z tych kwot.

Strony zamieszkiwały w mieszkaniu na Osiedlu (...), które wnioskodawca otrzymał od ojca w darowiźnie na swój majątek osobisty. W trakcie trwania związku małżeńskiego A. K. (2) prowadził działalność gospodarczą handlując dywanami na targowiskach i w sprzedaży obwoźnej, A. K. (1) zajmowała się dziećmi, a okresowo pomagała wnioskodawcy w handlu dywanami, przez pewien czas pracowała też jako sprzedawca w sklepie (...) (...). A. K. (2) był osobą pracowitą, skutecznie inwestującą zarobione pieniądze, więc rodzina posiadała bardzo dobry status materialny. Małżonkowie planowali budowę domu na działce w K., w tym celu inwestowali pieniądze w (...).

Sąd I instancji jako podstawę prawną roszczenia o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej wskazał przepis 210 k.c. (k.c. - kodeksu cywilnego) w związku z art. 1053 k.c. w związku z art. 46 k.r.i.o. (k.r.i.o. - kodeksu rodzinnego i opiekuńczego), a także art. 31 k.r.i.o

Sąd Rejonowy nie dał wiary twierdzeniom uczestnika, że pieniądze inwestowane w (...) pochodziły w całości z darowizny od ojca na jego majątek osobisty. W tym zakresie sąd nie dał również wiary zeznaniom jego ojca Z. K.. Twierdzenie, że uczestnik otrzymał od ojca tak wysoką darowiznę nie zostało poparte żadnymi dokumentami, a nadto uczestnik kilkakrotnie zmieniał swoje oświadczenia, zarówno co do kwot wpłaconych na fundusz, jak i ich pochodzenia (raz darowizna, raz pieniądze stanowiące własność ojca). Zgodnie z zasadą zawartą w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W tym przypadku uczestnik swoich twierdzeń nie udowodnił. Dlatego też Sąd Rejonowy przyjął, że pieniądze na funduszu (...) stanowiły majątek wspólny stron.

W ocenie Sądu Rejonowego wnioskodawca nie udowodnił również, że pieniądze wypłacone z funduszu (...) zużył na potrzeby rodziny. Swoje twierdzenia w tym zakresie zmieniał, przed zamknięciem rozprawy zeznając, że pieniądze te wydał na adwokata. Faktem jest, że w chwili ustania wspólności majątkowej na funduszu (...) była kwota 50 988,27 zł i ona weszła do podziału majątku, jako składnik istniejący w chwili ustania wspólności ustawowej.

Sąd I instancji uznał, iż ponieważ k.r.o. nie reguluje w sposób wyczerpujący tematyki podziału majątku wspólnego małżonków art. 46 k.r.o. odsyła do przepisu 1035 k.c., który także jest przepisem odsyłającym i nakazującym odpowiednio - tak do wspólności majątku spadkowego i działu spadku, jak i wspólności małżeńskiej i podziale majątku wspólnego - stosować przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych, tj. przepisy art. 196 do art. 212 k.c. W ten zaś sposób regulacje dotyczące podziału majątku wspólnego poza kodeksem rodzinnym i opiekuńczym wraz z kodeksem cywilnym w części prawo spadkowe znajdują się także w kodeksie cywilnym w części prawo rzeczowe.

W rozpoznawanej sprawie ponieważ strony były zgodne, co do sposobu podziału nieruchomości, Sąd Rejonowy przyznał je wnioskodawczyni, zobowiązując uczestnika do ich wydania. Wartość majątku przyznanego na wyłączną własność uczestniczki wynosiła 155 000 zł. Składniki przyznane uczestnikowi mają wartość: 414 200, 96 zł. Są to samochody, co do których strony uzgodniły sposób podziału i kwotę spłaty oraz środki finansowe, z których A. K. (2) nie rozliczył się z wnioskodawczynią. Spłata należna od niego na rzecz wnioskodawczyni wynosi zatem 129 600, 48

zł. Zdaniem Sądu Rejonowego termin spłaty, wyznaczony na 3 miesiące jest wystarczający, biorąc pod uwagę fakt, że uczestnik przejął znaczne środki finansowe i nimi dowolnie dysponował.

W przedmiocie kosztów postępowania Sąd Rejonowy wskazał na zasadę wynikającą z art. 520 § 1 k.p.c., a mianowicie, że każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Opłata od wniosku wynosiła 1000 zł - ponosi ją wnioskodawczyni. Koszty uzyskania informacji bankowych wyniosły 136 zł. Z tego względu Sąd Rejonowy nakazał pobrać od każdej ze stron kwoty po 68 zł.

Apelację od ww. postanowienia złożył uczestnik i zaskarżając je w części co do pkt.: I, II, IV, V, VI, wniósł o jego zmianę w zaskarżonej części poprzez:

1) ustalenie, iż w skład majątku wspólnego wchodzi:

a) nieruchomości gruntowa o obszarze 0,1015 ha położona w K. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Goleniowie prowadzi księgę wieczystą nr (...),

b) działka gruntu wraz z posadowionym na niej garażem o powierzchni 0,0018 ha położona w S., na os. (...), dla której Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie prowadzi księgę wieczystą o nr (...),

2) podział majątku wspólnego w ten sposób, że składniki opisane w pkt 1) lit a) i b) o łącznej wartości 155 000,00 zł przyznać na wyłączną własność A. K. (1),

3) tytułem spłaty zasądzić od A. K. (1) na rzecz A. K. (2) kwotę 77 500,00 zł, płatną w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności,

4) ustalenie, że udziały stron w majątku wspólnym są równe,

5) ustalić wartość przedmiotu postępowania na kwotę 155 000,00 zł,

6) orzeczenie o kosztach postępowania sądowego, w tym kosztach zastępstwa za I i II instancję według norm przepisanych.

Ewentualnie, w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. powód wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia co do kosztów postępowania sądowego, w tym zastępstwa za I i II instancję.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucono:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, a w szczególności postanowień art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z 13 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie (dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów) i tym samym błędne ustalenie przez Sąd, iż w skład majątku wspólnego wchodzi również pojazdy wymienione w pkt I ppkt 3 zaskarżonego postanowienia oraz kwota 343 212,69 zł pochodząca z wypłaty środków z funduszu inwestycyjnego w (...)SA, jak również jednostki uczestnictwa na funduszu Inwestycyjnym (...) (...), prowadzonym przez Bank (...) SA, o wartości 50 988,27 zł, w sytuacji gdy uczestnik po pierwsze - podnosił i podtrzymywał twierdzenie, iż przedmiotowe pojazdy nie wchodzi w skład majątku wspólnego stron (naprowadzając na tą okoliczność liczne dowody tak osobowe, jak i z dokumentów, których Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę przy rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy), a jedynie przyznał, iż kwestią bezsporną jest ich wartość, co w żadnym razie nie uprawniało Sądu do uznania, iż ta kwestia jest kwestią bezsporną między stronami, tj. iż przedmiotowe pojazdy uczestnik uznaje za składnik majątku wspólnego stron, po drugie - naprowadził dowody chociażby w postaci zeznań świadka Z. K., wykonania transakcji z dnia 14.06.2013r., wyciągu z konta uczestnika zawierającego potwierdzenie transakcji z 27.07.2005r., umowy pośrednictwa finansowego z 30.05.2001 r., wskazujące wprost na dokonywanie przez Z. K. darowizn kwot pieniędzy na odrębny majątek A. K. (2), które to środki A. K. (2) inwestował w jednostkach uczestnictwa na funduszach inwestycyjnych oraz na przekazywanie

przez Z. K. jego oszczędności w celu inwestowania ich przez A. K. (2) na funduszach inwestycyjnych na rzecz Z. K., jak również po trzecie - naprowadził dowody w postaci zaświadczenia o statusie bezrobotnego, bez prawa do zasiłku, zeznań świadka K. S. świadczące, iż środki uzyskane z funduszu inwestycyjnego (...) zużył na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb swoich i rodziny w postaci chociażby wypłacania A. K. (1) kwoty 1000,00 zł miesięcznie na utrzymanie wspólnych dzieci stron, co A. K. (1) w swoich zeznaniach potwierdziła;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności:

1) art. 6 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i tym samym błędne ustalenie przez Sąd, iż A. K. (2) nie udowodnił, iż pieniądze na zakup jednostek uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych uzyskał od swojego ojca, a te pozyskane ze sprzedaży jednostek uczestnictwa przeznaczył na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb rodziny, w sytuacji gdy uczestnik naprowadził dowody chociażby w postaci zeznań świadka Z. K., wykonania transakcji z dnia 14.06.2013r., wyciągu z konta uczestnika zawierającego potwierdzenie transakcji z 27.07.2005r., umowy pośrednictwa finansowego z 30.05.2001 r., wskazujące wprost na dokonywanie przez Z. K. darowizn kwot pieniędzy na odrębny majątek A. K. (2), które to środki A. K. (2) inwestował w jednostkach uczestnictwa na funduszach inwestycyjnych oraz na przekazywanie przez Z. K. jego oszczędności w celu inwestowania ich przez A. K. (2) na funduszach inwestycyjnych na rzecz Z. K., jak również naprowadził dowody w postaci zaświadczenia o statusie bezrobotnego, bez prawa do zasiłku, zeznań świadka K. S. dowodzące, iż środki uzyskane z funduszu inwestycyjnego (...) zużył na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb swoich i rodziny w postaci chociażby wypłacania A. K. (1) kwoty 1000,00 zł miesięcznie na utrzymanie wspólnych dzieci stron, co A. K. (1) w swoich zeznaniach potwierdziła,

2) art. 45 k.r.o. poprzez jego niezastosowanie i tym samym uwzględnienie przez Sąd przy ustalaniu składników majątku wspólnego stron środków pochodzących ze sprzedaży jednostek uczestnictwa na funduszu Inwestycyjnym (...) (...), prowadzonym przez Bank (...) SA, o wartości 50 988,27 zł, które A. K. (2) wykazał, iż zużył w celu zaspokojenia potrzeb rodziny.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że Sąd I instancji pominął, iż uczestnik naprowadził dowody chociażby w postaci zeznań świadka Z. K., wykonania transakcji z dnia 14.06.2013r., wyciągu z konta uczestnika zawierającego potwierdzenie transakcji z 27.07.2005r., umowy pośrednictwa finansowego z 30.05.2001r., wskazujące wprost na dokonywanie przez Z. K. z jednej strony darowizn kwot pieniędzy na odrębny majątek A. K. (2), które to środki A. K. (2) inwestował w jednostkach uczestnictwa na funduszach inwestycyjnych oraz z drugiej strony na przekazywanie przez Z. K. jego oszczędności w celu inwestowania ich przez A. K. (2) na funduszach inwestycyjnych na rzecz Z. K.. Ponadto - zdaniem uczestnika naprowadził on dowody w postaci zaświadczenia o statusie bezrobotnego bez prawa do zasiłku, zeznań świadka K. S. świadczące, iż środki uzyskane z funduszu inwestycyjnego (...) zużył na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb swoich i rodziny w postaci chociażby wypłacania A. K. (1) kwoty 1000,00 zł miesięcznie na utrzymanie wspólnych dzieci stron, co A. K. (1) w swoich zeznaniach potwierdziła. Sąd nie uwzględnił, iż w okresie faktycznej separacji stron poprzedzającej rozwiązanie małżeństwa poprzez rozwód uczestnik był osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku, tj. od dnia 27 listopada 2006r. do dnia 11 lutego 2008r. W tym czasie uczestnik z niniejszych środków finansowych zaspakajał uzasadnione potrzeby rodziny poprzez przekazywanie wnioskodawczym 1000,00 zł miesięcznie na utrzymanie dwójki wspólnych małoletnich dzieci stron, opłacanie bieżących rachunków związanych z utrzymaniem lokalu mieszkalnego, w którym uczestnik mieszkał oraz zaspakajanie własnych uzasadnionych potrzeb związanych z bieżącym utrzymaniem uczestnika.

Powyższe, w ocenie skarżącego winno prowadzić do uznania, iż wskazane wartości nie mogą być uznane za elementy składowe majątku wspólnego podlegającego podziałowi, ponieważ zostały one już zużyte na zaspokojenie uzasadnionych potrzeb rodziny, która istniała mimo faktycznej separacji stron, co w myśl art. 45 krio wyklucza uznanie ich za element majątku wspólnego.

Uczestnik podniósł również, iż w toku procesu cały czas podtrzymywał twierdzenie, iż pojazdy (określone przez Sąd w pkt I ppkt 3 zaskarżonego postanowienia) nie wchodzi w skład majątku wspólnego stron i naprowadził on na tą okoliczność liczne dowody tak osobowe, jak i z dokumentów, których Sąd w ogóle nie wziął pod uwagę przy

rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy. Uczestnik jedynie przyznał, iż kwestią bezsporną jest ich wartość, co w żadnym razie nie uprawniało Sądu do uznania, iż pojazdy uczestnik uznaje za składnik majątku wspólnego stron.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej oraz zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczym kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W treści odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni stwierdziła, że ze stanowiskiem skarżącego nie sposób się zgodzić biorąc pod uwagę, iż ustalenia Sądu I instancji są jak najbardziej właściwe i zasadne w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jej zdaniem Sąd I instancji w sposób prawidłowy przyjął, że oszczędności zgromadzone w (...), jak i samochody oraz fundusze inwestycyjne (...) wchodzi w skład majątku wspólnego dokonał jak najbardziej słusznego i zgodnego rozliczenia małżonków.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja okazała się uzasadniona jedynie w części.

Na wstępie Sąd Okręgowy zauważa, że zmiana postanowienia Sądu I instancji dotycząca pkt. 1 ppkt. 3 dotyczyła jedynie uściślenia oznaczenia pojazdów poprzez wskazanie ich numerów rejestracyjnych. W treści postanowienia oznaczenie numerów rejestracyjnych pojazdów nie zostało przez Sąd Rejonowy zawarte, natomiast są to numery identyfikujące te ruchomości co do tożsamości i z tego względu konieczne było doprecyzowanie postanowienia w tym zakresie. Oznaczenie pojazdów wynika natomiast z treści dokumentacji zebranej w sprawie m.in. z pisma Urzędu Miasta S. z dnia 11 lipca 2013 r. (k.117).

Sąd Okręgowy za niezasadne uznał natomiast zarzuty apelacji w zakresie kwestionowania przez uczestnika, że w skład majątku wspólnego wchodzi pojazdy samochodowe wymienione w pkt. I ppkt. 3 postanowienia.

Sąd I instancji nadał właściwe znaczenie zgodnemu ustaleniu wartości wszystkich pojazdów należących do majątku wspólnego na kwotę 20000 zł. Takie porozumienie prowadzi do wniosku, iż również fakt przynależności do majątku wspólnego samochodów: H. (...), rok produkcji 1993, M. (...), rok produkcji 1996, V. (...), rok produkcji 1996 oraz motocykla Y., rok produkcji 1995 był bezsporny. To, że wnioskodawczyni i uczestnik zgodzili się na jedną globalną wartość pojazdów przemawia za wnioskiem, iż nie było sporu co do ich przynależności do majątku wspólnego. W przeciwnym razie uczestnik powinien dążyć do ustalania wartości osobno dla każdego pojazdu. Ponadto oświadczenie uczestnika, iż w zakresie pojazdów spłata z tytułu rozliczenia majątku wspólnego na rzecz wnioskodawczyni winna wynosić 10000 zł, nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych, iż nastąpiło również porozumienie co do składu majątku wspólnego w tym zakresie.

Już tylko na marginesie wskazać należy, iż okoliczność przynależności pojazdów wskazanych w punkcie I podpunkt 3 zaskarżonego postanowienia do majątku wspólnego wynika wprost z informacji uzyskanej z Urzędu Miasta S., zgodnie z którą uczestnik A. K. (2) w okresie od 23 listopada 1996 r. do 5 października 2007 r. był właścicielem tych pojazdów (k.117), a na dzień wydania zaświadczenia tj. 11 lipca 2013 r. pojazdy te nie zostały przerejestrowane na inną osobę, co niewątpliwie miałyby miejsce, gdyby doszło do zmiany właściciela. Ponadto na rozprawie, która odbyła się w dniu 29 maja 2014 r. pełnomocnik uczestnika stwierdził: „wartość wszystkich pojazdów wynosi 32000 złotych minus 18000 złotych nakładu ze sprzedaży O. (...), czyli do podziału wchodzi kwota 14000 złotych.” Uczestnik nie zaprzeczał wówczas, że pojazdy te należały do majątku wspólnego, a jedynie wskazywał, że zostały sprzedane i ich wartość powinna podlegać podziałowi. W ocenie Sądu Okręgowego wbrew twierdzeniom uczestnika, pojazdy samochodowe określone w pkt I ppkt. 3 postanowienia istnieją nadal i wchodzi w skład majątku wspólnego. Wskazują na to chociażby pośrednio zeznania świadków. Świadek T. K. zeznała: „Jak się rozstawiali to te samochody były”. Z kolei świadek D. S. stwierdził, że w przypadku samochodu H. (...) „żadne części z tego samochodu nie zostały sprzedane”, zeznał również, że „z czasem to wszystko zgnije. Te samochody są praktycznie i już bez wartości”. Na rozprawie w dniu 3 lipca 2013 r. uczestnik twierdził również, że: „m. był kupiony w 2001 r. (...) Ten samochód istnieje, on stoi.”

Reasumując należy stwierdzić, iż zarówno co do przynależności do majątku wspólnego pojazdów wskazanych w zaświadczeniu Urzędu Miejskiego, jak i ich wartości, nie było sporu pomiędzy uczestnikiem i wnioskodawczynią.

Jeżeli natomiast chodzi o środki zgromadzone na funduszach inwestycyjnych, to rozstrzygnięcie podniesionych w apelacji zarzutów wymagało analizy dokonanej przez Sąd I instancji oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Otóż zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 roku (I ACa 180/08, LEX nr 468598) jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza, zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może, więc polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy tym posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznym wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wyrok sprawy (tak SA w Warszawie, wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., VI ACa 306/08).

W okolicznościach niniejszej sprawy, nie sposób uznać, aby doszło do naruszenia przez Sąd I instancji normy prawnej zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił dowody i na ich podstawie wyciągnął trafne wnioski co do środków zgromadzonych na funduszu inwestycyjnym w (...)S.A.

W tym zakresie należy w całości podzielić dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań uczestnika i jego ojca.

Podobnie jak Sąd Rejonowy należy uznać za niewiarygodne zeznania uczestnika. Nie sposób pominąć zwłaszcza tej okoliczności, iż uczestnik w toku postępowania wielokrotnie zmieniał swoje stanowisko. Raz twierdził, że pieniądze zainwestowane w (...)S.A. pochodziły z oszczędności przedmażeńskich, w innym miejscu twierdził, że były one darowizną od jego ojca (k.99), by na koniec stwierdzić, iż inwestowane pieniądze należały do ojca i uczestnik użyczył mu jedynie swojego konta celem dokonywania inwestycji. Takie zmienne twierdzenia pozbawione są niewątpliwie waloru wiarygodności. Ponadto zeznania uczestnika i jego ojca dotyczące pochodzenia środków finansowych zainwestowanych w (...) S.A. są na tyle nieprecyzyjne, ogólne i niespójne, że nie można nadać im przymiotu wiarygodności, a co za tym idzie nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych dokonywanych przez Sąd. Nawet bowiem ojciec uczestnika potwierdził w swoich zeznaniach, że jego syn inwestował także własne środki finansowe w (...) S.A. (k.152).

Na powyższą niewiarygodność zeznań uczestnika i jego ojca wskazują również inne okoliczności. Po pierwsze Z. K. zeznał, że jego zdaniem synowa go nienawidziła, ponieważ po ślubie syna zapisał on mieszkanie tylko na niego. Wskazał ponadto, że był zawiedziony, bo garaż został zapisany na synową, a był pewien, że skoro dał pieniądze na ten garaż, to będzie on należał tylko do syna. W związku z tym, zdaniem Sądu Okręgowego, nielogiczne jest, aby ojciec uczestnika przekazywał synowi tak duże kwoty pieniędzy, wiedząc jednocześnie, że środki te będą na rachunku syna, którego łączyła wspólność majątkowa z żoną. Podkreślić należy, że zeznania wskazujące takie postępowanie ocenione muszą być jako niewiarygodne z uwagi na ich sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego. Zaznaczenia wymaga dodatkowo, że uczestnik upoważnił wnioskodawczynię do pobierania informacji pochodzących z inwestycji w (...) S.A. (k. 34). W tym celu uczestnik i wnioskodawczyni musieli osobiście udać się razem do W.. Takie postępowanie przemawia za tym, że uczestnik traktował środki zgromadzone na rachunku jako wspólne. Gdyby traktował te środki

pieniężne, jako należące do jego ojca, nie byłoby potrzeby udzielania takich upoważnień dla żony, lecz dla osoby najbardziej zainteresowanej, czyli swojego ojca.

Całkowicie niewiarygodne jest również twierdzenie uczestnika, iż powodem braku założenia własnego rachunku inwestycyjnego była konieczność odbycia przez ojca podróży do W.. Otóż z akt sprawy nie wynikała jakakolwiek przeszkoda w odbyciu tej podróży (natury faktycznej czy zdrowotnej). Zupełnie niewiarygodne są również zeznania Z. K., z których wynika, iż przeszkodą w otwarciu rachunku inwestycyjnego był koszt przejazdu do W.. Biorąc pod uwagę wysokość rzekomo inwestowanych kwot na rachunku wspólnym syna i synowej, z którą w dodatku miał napięte stosunki z uwagi na konflikt na tle finansowym, twierdzenie to jawi się jako wyjątkowo niewiarygodne.

Po drugie, ani uczestnik, ani jego ojciec nie wskazywali skąd miały pochodzić środki, którymi miał dysponować ojciec. Nie zostało to wykazane środkami dowodowymi w postaci chociażby rachunków, dowodów wpłaty, potwierdzeń przelewów. W związku z tym należało uznać, że uczestnik nie wykazał, że jego ojciec środki w takiej wysokości w ogóle posiadał.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo zatem zaliczył również i ten składnik do majątku wspólnego byłych małżonków.

Zarzuty apelacji uczestnika doprowadziły natomiast do zmiany orzeczenia Sądu I instancji w pkt. I ppkt. 5, tj. w zakresie dotyczącym jednostek uczestnictwa na funduszu Inwestycyjnym (...) (...) prowadzonym przez Bank (...) S.A.

Sąd Rejonowy słusznie stwierdził na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, że na dzień rozwiązania małżeństwa uczestnika i wnioskodawczynie środki tam zgromadzone przedstawiały wartość 50.988,27 zł. W sprawach o podział majątku Sąd ustala skład majątku wspólnego według stanu z chwili ustania wspólności małżeńskiej, zaś jego wartość według cen z chwili dokonywania podziału. Uczestnik wypłacił te środki wchodzące w skład majątku wspólnego w dniu 14 czerwca 2013 r. Wartość jednostek na dzień wypłaty wynosiła 30.772,45 zł. Jednakże trzeba mieć na uwadze, że uczestnik dokonał wypłaty bez wiedzy i zgody wnioskodawczynie, a następnie samowolnie środkami tymi zadysponował. W związku z tym, że uczestnik wypłacił środki z funduszu wbrew woli wnioskodawczynie, Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyjąć do rozliczenia wartość jednostek, co prawda na dzień orzekania, lecz nie w wysokości jaką miały na dzień wypłaty z funduszu, tylko w wysokości jaką by miały, gdyby nie zostały bezprawnie wypłacone z rachunku.

Sąd Okręgowy dokonał w tym zakresie ustaleń i zgodnie z ogólnodostępnymi informacjami znajdującymi się na stronie internetowej funduszu: www.arka.pl, na dzień zamknięcia rozprawy tj. na dzień 10 marca 2015 r. cena jednostki uczestnictwa wynosiła 34,36 zł. Łącznie więc wartość zgromadzonych środków przedstawiała na dzień orzekania wartość 31.790,18 zł i ta kwota w ocenie Sądu Okręgowego podlegała podziałowi, o czym orzeczono w pkt. 1 lit.b sentencji wyroku.

Biorąc pod uwagę datę wypłaty środków zgromadzonych na funduszu Inwestycyjnym (...) (...), nie sposób uznać, iż uczestnik zużył te środki na bieżące potrzeby jeszcze w trakcie trwania wspólności majątkowej. Zarzuty apelacji w tym zakresie okazały się zatem pozbawione podstaw.

Konsekwencją zmiany określenia wartości środków zgromadzonych na funduszu Inwestycyjnym (...) (...) była zmiana kwot podlegających spłacie, a także zmiana określenia wartości przedmiotu postępowania, co znalazło odzwierciedlenie w pkt. 1 lit. c,d,e sentencji postanowienia. W rezultacie składniki opisane w ppkt. 3,4,5 zaskarżonego postanowienia przedstawiały łącznie wartość 395.002,87 zł, zamiast 414.200 zł i przypadły one na wyłączną własność A. K. (2). Uczestnik powinien zatem zapłacić na rzecz A. K. (3) kwoty 120.001,43 zł, zamiast kwoty 129.600,48 zł w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r. z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności.

O powyższym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie, z powodów, o których mowa była wyżej, apelacja podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.. Przepis ten wyraża zasadę, że każdy uczestnik postępowania nieprocesowego ponosi koszty, które sam wydatkował bezpośrednio lub, które powstały na skutek uwzględnienia przez sąd jego wniosku o przeprowadzenie określonych czynności procesowych. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że w sprawach o zniesienie współwłasności co do zasady nie zachodzi sprzeczność interesów, niezależnie od tego jaki dana strona zgłasza wniosek co do sposobu podziału i jakie stanowisko zajmuje w sprawie. W takich postępowaniach strony są w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania, a ich interesy w zasadzie są wspólne. Wynik tego rodzaju postępowania prowadzi zgodnie z interesem uczestników do wyjścia ze wspólności składników majątkowych, a przyznanie ich na wyłączną własność następuje z wyrównaniem udziałów dopłatami. Sprzeczność interesów, o której mowa w art. 520 § 2 i 3 k.p.c., nie występuje nawet wówczas, gdy uczestnicy postępowania wskazują różne sposoby podziału tego majątku i zgłaszają w tym zakresie odmienne wnioski. Osoby uprawnione mogą dążyć do zniesienia wspólności w taki sposób, jaki jest ich zdaniem najkorzystniejszy i nie ma to znaczenia dla oceny, że ich interesy są wspólne i niesprzeczne (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2012 r., V CZ 30/12, niepubl., z dnia 6 czerwca 2012 r., IV CZ 13/12, niepubl., z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 133/11, niepubl.).

W niniejszej sprawie każdy z uczestników postępowania zainteresowany był rozstrzygnięciem w takim samym stopniu, co uzasadniało poniesienie przez każdego z nich kosztów postępowania związanych ze swoim udziałem w sprawie. O powyższym Sąd orzekł w pkt. 3 sentencji wyroku.